

Палиш листя —
відкривай
гаманець ширше

Штрафи
за порушення
правил пожежної
безпеки складають
від трьох тисяч
гривень

2 с.

Тридцять п'ята весна після трагедії

Вибух четвертого енергоблока Чорнобильської атомної електростанції у ніч на 26 квітня 1986 року назавжди розділив світ на «до» і «після» аварії

Це стосується і героїв сьогодення розповіді — учасників ліквідації аварії на ЧАЕС Василя Петреєва, Володимира Пікалова, Миколи Молявіна і Сергія Харченка (на фото). На час трагедії їм було ледь за тридцять.

Згадує Василь Петреєв:

— Потрапив у чорнобильську зону через військкомат. Двадцять дев'ятого вересня 1986-го літак із аеродрому в Чугуєві доставив нас, майже 200 чоловіків, до Білої Церкви. Звідти поїхали до місця дислокації. Довелося займатися обслуговуванням техніки. Вона часто ламалася, адже для роботи в зоні відчуження нерідко підприємства надавали транспортні засоби, які використали свій ресурс. Деталі для заміни зазвичай знімали з машин, які направлялися до так званих могильників. Це глибокі траншеї, в яких утилізували механізми, що стали непридатними для подальшого використання через надмірне накопичення радіації.

А Володимир Пікалов та Сергій Харченко стали ліквідаторами у грудні 1987-го. Сергій працював водієм пожежної машини, возив воду до четвертого енергоблока. Зробив 58 виїздів до цього вкрай небезпечного об'єкта. Володимир трудився в інженерному батальйоні. Був командиром взводу, який відповідав за стан важкої техніки.

Дев'яносто шість днів провів поблизу ЧАЕС Микола Молявін. У 1988 році він займався дезактивацією — усуненням радіоактивних речовин із поверхонь споруд, приміщень тощо. Доводилося носити й мішки з піском на покрівлю зруйнованого четвертого енергоблока.

— Перебувати там можна було лише кілька хвилин на добу. Тож діяли почергово: один заносив мішок на дах, залишав його там і спускався вниз. Інший піднімався, аби перекинути поклажу далі. І так доти, доки піском не була вкрита вся територія, — пояснює ліквідатор.

За три з половиною місяці Микола Молявін зробив майже 80 «вилазок» у небезпечну зону, із них 43 — безпосередньо на четвертий енергоблок.

— Нам змалку говорили, що потрібно захищати рідну землю у випадку будь-яких небезпек. Тож ні в кого не було думки відмовитися від цієї ризикованої поїздки, — кажуть співрозмовники.

У ліквідації аварії на ЧАЕС брали участь майже 500 земляків. До початку 90-х у районі не було організації, яка б об'єднувала всіх чорнобильських ветеранів. Ініціював створення такої спілки Володимир Пікалов. Він і став першим головою Красноградської районної організації ВГО «Союз Чорнобиль України». У різні роки її очолювали Володимир Маркелов, Іван Абакумов, Борис

Молибуженко. Тепер організацією, до складу якої входять 240 ліквідаторів, знову опікується Володимир Афанасійович.

— Торік хвороби забрали життя шістнадцятьох побратимів. Із початку 2021-го не стало ще чотирьох. Усі чорнобильці мають проблеми зі здоров'ям. Однак рівень їхнього соціального захисту недостатній. Це передусім стосується пенсійного забезпечення та медичного обслуговування. Та ми сподіваємося, що державна підтримка ліквідаторів усе ж поліпшиться, — мовить Володимир Пікалов.

Двадцять шостого квітня разом із побратимами вони приходять до пам'ятного місця на алеї Героїв Чорнобильців, аби віддати шану жертвам аварії, поспілкуватися, згадати ті далекі, але незабутні сторінки біографії.

— Ініціатора та головного творця меморіального комплексу Володимира Федоровича Бондаренка вже немає серед нас. Та ми щиро вдячні йому за реалізацію цієї ідеї, — говорять герої моєї розповіді. — І скільки б не минуло років, маємо пам'ятати: за помилки часто доводиться платити надто дорого ціну.

Ці чоловіки зробили все, щоб зменшити наслідки аварії, втихомирити розлючений реактор. І за це їм наш доземний уклін.

Наталія ЛАПТЄВА

Електронні
лікарняні
запровадять
із першого
травня

3 с.

Старші класи:
чи будуть вони
у міській
громаді

Які перспективи
розвитку освітньої
сфери

5 с.

Травень:
18 робочих днів
і 13 вихідних

Відповідно до переліку вихідних у 2021 році, який опублікував Кабінет Міністрів України, травень буде багатий на святкові дати, завдяки яким матимемо додаткові дні відпочинку

Першого травня в Україні відзначають День праці. Згідно з рішенням уряду це офіційний вихідний. Оскільки свято припадає на суботу, вихідний переноситься на понеділок, третє травня.

Другого травня православні християни святкуватимуть Великдень — також офіційний вихідний. Зважаючи на те, що це буде неділя, день відпочинку переноситься на наступний після святкового або неробочого. Тобто цього року додатковим вихідним буде ще й четверте травня.

Отже, на початку місяця українці матимуть кілька днів поспіль для дозвілля — з 1 до 4 травня включно.

За кілька днів, а саме: у неділю, 9 травня, традиційно відзначатимемо День Перемоги. Оскільки свято збігається з вихідним, то наступний день після нього стане неробочим. Десятого травня співвітчизники також відпочиватимуть. Завдяки цій святковій даті отримаємо три дні поспіль вихідних — з 8 по 10 травня.

Загалом останнього місяця весни буде вісімнадцять робочих днів та тринадцять вихідних.